

Band udbrede en Ro, som trænger sig ind i Sjælen Dyb. Det begyndte nu at lysne i den tætte Skov og snart udbredte en speilblank Sø sig for os, vi naaede ad en Canal ind i en forunderlig lille Skov. „Aunse“, hvor man bliver tilmode, som om man betræder en Helligdom. Den har bratte Brede, og det seer ud, som om Træerne skulle op af Søens Dyb. Droppen støttede sin melodiske Sang og Vildenderne svømme om i Fred og Ro med deres Smaa og Saa paa os, medens vi seilede tilbage for at gjøre Landgang i den sydlige Ende af Bras Sø, for at besøge Caroline-Amaliesø eller Lindbjerg. Forbunden har anvendt megen Omhu overalt i Skovene her for at lette og vejlede den Rejsende, kun maa man befølge, at flere Høje have mistet deres gamle karakteristiske Navne, som ere ombyttede med nye, medens hine vel kunde have været antyde ved Siden af disse. Vi gjorde Lid i noget Kvas og snart dampede Klaffen paa det med hvide Servietter belagte naturlige grønne Teppe. Efter endt Maaltid befeges Bjergene; her er allerede en yndig Udsigt, men den skulde senere langt overgaaes. I en Bugt af Vorr Sø, mellem Kongestolen og Lindbjerg, findes tre ikke ganske smaa, skovbevogtede Øer, blandt hvilke den ene siges at være bevogtet og styde paa Vandet. Vi gik atter ombord i vor Baad og seilede igjennem en Snevring af Bras Sø ud i Vorr Sø, tæt omkring den smukke lille V. Vorr Sø og gik ind ved det saakaldte Savværk, en romantisk beliggende lille Savmølle ved en Skovdam i Sønderstoven. Herfra vandrede vi igjennem Stoven op til Bjergkæden, hvorfra der er en ubeskrivelig venlig Udsigt over den hele Egn, der i Sørkedalsbo er tilfaldende imod Nordvest ud over Vandene og Silleborg. Tæt nedenfor Kæden imod Nord ligger en lille skovomkranset Sø eller Dam, som kaldes Lille Sø. Her, fortælles der, saar engang en Englander tankfuld mange Dage og stirrede ned i den dybe, dybe Sø. Han streifede derpaa hele Europa igjennem, men intetsteds fandt han dens Lige; han maatte tilbage til sin Sø for at styrte sig i dens Dyb og ende sine Dage i dens Favn.

Fra Kæden seilede vi til Himmelbjergets Fod, hvor vi gik ind for at besøge dette Danmarks høieste Punkt. Smalle Huuller snoe sig i Zigzag gjennem Stoven og den høje Lyng op ad dets Nordside, og det er sandelig ingenlunde let at bestige fra denne Side. Men paa dets Top, hvilket Syn! Disse Fortøninger i det Fjerne er noget saa want hos os Danske i vort flade Land. Og dog, den hele øvrige Omgivelse minder os om vort hjære Danmark og flyder os med glade og hjemlige Følelser. Men nu begynder Solen at forgylde Trætoppene og vi maae ned igjæn. Der gives sikkerlig Ingen, som har gjort denne Tour, der nogeninde vil kunne glemme den.

Nu kommer Hjemfarten i den stjerneklare, hvide Skerfommeraften. Den henrivende Natur synes, ligesom med et venligt „Leve!“ at ville ledsage os paa Veien langs Vandene fra Stoven ved Hjuløens Bredder. Himmelbjergets selv fluer ud til os i sin Høhed. Nu seile vi nebe under Kæden, den smiler og vinker ogsaa til Afled. Den mørke Skov og den sorte Hede lyste, med hele deres lille Verden, til Sangen derude „Danmark deligt Bang og Vænge“. Ja, denne simple Melodi passer saa godt her, hvor der ligesom blandes nogle Draaber Veemod eller længsel i vort Glædesbæger; det er maaskee disse Draaber, som altid stemme Nordboen høitidelig midt i hans Glæde i Naturen og bringe ham til at ifemme en af disse smukke, sindige Færelandsange, der ere ham saa egne. Nu løb vi ind gjennem det smalle Stræde ved Snaagehof Færg og ind i Vorr Sø? Hvad er det for muntre Toner, der naaer vort Øre? De komme historer fra Naage, Silleborgs Livoli i mindre Maalestok, hvor Byens lille Musikcorps spiller op til Dans. Det kan vel endnu ikke vilde mange forsikkelige Stoffer, thi det er nyigen bannet af Byens glade Ungdom, men man bliver ikke træt ved Ojens-tagelserne og er tilfreds og lykkelig. See de orientalske Lamper hvor de speile sig i Vaen, og de hvide Kløser svæve derinde bag det friske Lov. Vor Høderdag, den 6te Juli, fejres ogsaa her. Nu løb vi op gjennem den bugtede Na og snart staae vi paa Silleborgs Bro for at tage Afled med hjerandree.

E.

Ugens Politik.

Den 14de Februar.

Uagtet Spørgsmaalet om Execution i Holsten eller tydske Troppers Overgang over Eiberen skal fremkalde en Krigs-erklæring fra dansk Side endnu stedse henstaaer usgjort, har denne Uge dog bragt os adskillige autentiske Actstykker, der tjene til at opklare Stillingen. Det ene af disse Actstykker er den danske Forbundsbesædtes Erklæring i Frankfurt, der naturligvis maa indeholde Nøglen til Ministeriets Politik. Efter en historisk Udvikling af Sagens Gang fra 8de Marts forrige Aar udtaler vor Gesandt, at Forbundets Fremfærdighed paa den nu betraadte Bane gjør Spørgsmaalet løsning ad normal Veie saa godt som umulig, og at Regjeringen selv sig til sin mest levende Beklagelse deri maa see „en Overfærdighed saavel af tidligere Beslutninger, som af Vanden i og Indholdet af de alle Forbundets Medlemmer bindende Overenskomster og Love, men fremfor Alt en Krænkelte af Hans Majestæt Kongens netop ved disse Overenskomster og Love sikrede Rettigheder“. I Overensstemmelse hermed er Gesandten derfor instrueret til endnu engang „høitidelig at

reservere Kongens, hans allerhøieste Herres souveraine Rettigheder“. Den kongelige nederlandske Forbundsbesædtes Gefandts Afstemning slutter sig til den danske Gesandts Erklæring. Kongen af Nederlandene er ikke istand til at overbevise sig om, at Forbundsforbunden er berettiget til at fatte Beslutninger, der saa dybt gribe ind i Hertugdømmerne Holstens og Laurenborgs Forfatnings- og Forvaltningsanliggender. Hans Majestæt fastholder tværtimod den Overbeviisning, at hint Anliggende ikkun kan afgjøres paa den næglende Veie; at om end den kongelige Hertugelige Regjering har givet visse Tilfagn angaaende den Stilling, der skal gives begge Hertugdømmerne i det danske Monarchies Fællesforfatning, kan det ikke tilkomme Forbundsforbunden Ret til eensidig at bestemme denne Stillingens Modaliteter og endnu mindre til at udføre samme ved Tvang; at den holstenske Standerforbunden endnu ikke har henvendt sig directe til Forbundet med deres Betsvælinger og heller ikke har foretaget imødelkommende Skridt hos det danske Monarchies Souverain, og at Hans Majestæt ikke kan give sin Stemme til Andragerer, der kunne have tvivlsomme og betænkelige Følger; tværtimod troer han at skulde sin Stilling i Forbundet at udtale det Sinste, at der under den ferugentlige Frist samt ogsaa endnu senere maa skee Mæglingsforsøg.

I den danske Forbundsbesædtes Erklæring har Ministeriet altsaa bestemt og tydeligt udtalt, at det i de af Forbundet tilfægte Skridt seer en Krænkelte af Kongens souveraine Rettigheder, og hvis Forsættet bliver til Handling, kan det ikke uden at tilfødsætte sin egen Værdighed finde sig i en saadan Krænkelte: thi der er ikke talt om Kongen af Danmark som Hertug af Holsten, men ligesom om Hans Majestæts souveraine Rettigheder. Derom kan der ikke antages at herse Uenighed i Ministeriet, skjøndt Skjædet om, at en slig Uenighed er tilfæde desværre sikkert er velbegrunder. Det er ei heller en Uenighed mellem den holstenske Minister og hans øvrige Colleger, naattet hans Rædselselse i Cabinetet mildt talt er høit gaadefuldt i et Dieblit, da Alt burde være reent og klart. I saa Fald vilde Bænkningen neppe være uovervindelig, man vilde vist kun vinde ved at gjøre den nærværende flestigste Minister til Minister i Holsten og f. Ex. gjøre Baron Nigen-Fincke til Minister i Slesvig, siden man dog paaflaer, at han under sin kortvarige Styrelse har forstaaet at vinde Slesvigerens Indest. Uenigheden finder derimod Sted mellem de to ledende Mænd i den nærværende Regjering, Udenrigsministeren og Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet, dog neppe saaledes som man synes at antage, fordi den ene vil en Udsondring, medens den anden holder paa Heelsatsideen, thi Spørgsmaalet herom foreligger neppe endnu, hvor ivrigt man efter den nys gjorte, høit sergelige Erfaring end kan ønske, at det snart maa komme paa Dagsordenen. Er demaakt for enhver fornuftig dansk Politik maa være, at sikke Danmarks Uafhængighed af Udbstænd ved at affilke en Grandse, nedenfor hvilken vor Selvstændighed er anerkjendt af hele Verden, men dette Maal vil alene kunne naaes, enten ved en med Held førte Krig eller ad Underhandlingernes Veie. Regjeringen befinde sig netop for Dieblittet paa Underhandlingernes Standpunkt, ja disse ere neppe engang begyndte, og Striden dreier sig — hvis vi ere vel underrette — om den større eller mindre Selvstændighed, der bør tilstaaes Holsten med Hensyn til dets egne Anliggender. Vi haabe derfor, at Uenigheden vil blive gjenoprettet, thi vi høre virkelig til dem, „der vilde see det med Smerte“, hvis nogen af disse Mænd trak sig tilbage.

Et andet, høit vigtigt Actstykke, vi men^e den Senatet og den lovgivende Forbunden medbedste Fremstilling af Keiser-rigets Forhold, bestyrker den ovenfor udtalte Ansættelse, at den danske Regjering endnu stedse befinder sig paa Underhandlingernes Standpunkt, og at Spørgsmaalet om, hvad der bør gjøres, naar disse mislykkes, altsaa endnu neppe har været under Discussion. I Udsigten over de udenlandske Anliggender siger Keiseren: „Medens Faren for et Sammenstød synes mindre trænede i Syden, opstaae nye Bænkninger i det nordlige Europa. Man kjender den alt gamle Strid, der er opstaaet mellem det tydske Forbund og Danmark med Hensyn til Hertugdømmerne Holstens og Laurenborgs constitutionelle Stilling i det danske Monarchie. Da disse Hertugdømmer udgjøre en Deel af Forbundet territoriet, har Keiserens Regjering i Overensstemmelse med Storbritanien og Rusland troet at burde betragte dette Spørgsmaal som udelukkende tydske, uden paa nogen Maade at blande sig i de Discussioner, som det har foranlediget mellem Forbundsregjeringen i Frankfurt og Cabinettet i Kjøbenhavn. Vi haave dog benyttet vor Indflydelse i en forsonende Aand og overalt ført det Spørg, der forekom os bedst skiftet til at tilveiebringe en Tilnærmelse. Vi raade vedblivende den danske Regjering at afværge den med en Forbunds-execution forbundne Fare ved at tilfredsstillende Udbstænds Fordringer, for saa vidt som de ere retfærdige, og at lytte til Befolkningens billige Ænsker.“ Denne Udtalelse, der beviser, at de Frankes Keiser ikke kan have opmunret Danmark til at modsatte sig Forbundets Fordringer, saaledes som man antog og som vi gjentagne Gange have benægtet, beviser tillige, at de venskabeligtindede Magter ville anvende hele deres Indflydelse for at inlede Underhandlinger, der kunne føre til Sagens fredelige Løsning, og det Tryk, som de saaledes udøve, vil sikkert være saa stærkt, at den danske Regjering ikke vil være istand til at negte sit Samtykke. Naar „La Patrie“ imidlertid allerede indeholder en Artikel, hvori der siges: „Man forstiller, at Danmark, ledet af et forsonligt Sindelag, som man ikke kan vurdere høit nok, skal have sam-

tykket i at sende en Commissair til Frankfurt med det Øverste, at bringe et Forlig tilveie, der kan gjøre Ende paa de nærværende Bænkninger“, saa kan man med Bestemthed erklære, at denne Efterretning er aldeles urigtig, om ikke af andre Grunde saa fordi den danske Regjering alt den 26de Marts 1858 har foreslaaet, at sende en Commissair til Forbunds-bagen, hvilket, som bekiendt, mødte et bestemt Afslag. En Parisercorrespondent i „L'Independance Belge“ siger endelig: Det danske Spørgsmaal synes idetmindste for Dieblittet at være kommet ind paa en bedre Veie, hvis jeg tør sætte Lid til, hvad man beretter ved de fornemste Gesandtsfaber her i Staden. Paa den ene Side har man indseet, at man bør gjøre nogle Indrømmelser, og paa den anden Side, at Europa ønskede at see de Fordringer, som Preussen prøver at gjøre gjældende, fremsætte med mindre Anmasselse og større Bænkthed.

Med Hensyn til Begivenhederne i Udblandet, saa har Telegraphen bragt os den for den italienske Sags endelige Seir høit vigtige Efterretning, at Gaeta har overgivet sig. Gialdini vilde den 14de befætte Fæstningsværkerne og efter den kongelige Families Afreise tillige Staden. Garuisonen forbliver i Krigsfangenskab, indtil Fæstningerne Messina og Citadellet del Tronto have overgivet sig; en fransk Orlogsforret „La Mouette“ afgaer til Gaeta for at tage den kongelige Familie ombord.

De franske og engelske Blade lægge megen Vægt paa den Omkæmhed, at Hr. von Bindeks Værdighedsforslag til det preussiske Deputeretskammeres Svar paa Throntalen er gaaet igjennem med en Majoritet af 159 Stemmer mod 146, og „Times“ udtaler endog sit Glæde derover i en ledende Artikel. Vi kunne ikke indsee, at der er nogen Anledning til Glæde. At Kamret siger: „At det ikke er i Preussens eller Udbstænds Interesse, at lægge Hindringer i Veien for en fremadskridende Bænkning af Italiens Genhed“, vilde kun have Betydning, hvis Preussen var et virkelig constitutionelt Land, som det frie England eller som Frankrig under Louis Philippe; thi i saa Tilfælde maatte denne Begivenhed enten have ført til Ministeriets Fratrædelse eller til Kamrenes Opløsning. Men trods Hr. von Bindeks parlamentariske Seir og trods den ved Afstemningen udtalte Dadel, vil Kongen beholde sit Ministerium og handle efter eget Lykke, og det hele gølgjør kun, at den liberale Majoritet ikke i enhver Henseende billiger Kongens krigerske Tale. Preussen er overhovedet taget ikke Consequensenes Land, thi naattet Reichensperger under Discussionen af de polske Medlemmers Udbringingsforslag til Adressen sagde: „At Nationalitetsprincippet tjener overhovedet, hvor det i den senere Tid har givet sig tilkjende i virkelige Kjendgjæringer, kun til Skaffeljul for aabenbar Vold“, kan et preussisk Ministerium derfor dog gjerne staae med opspilede Øren og lytte efter enhver „Wühlers“ Jammer-krig fra Eiberen.

Æsterrig synes i dette Dieblit at staae lige overfor et Enten=Eller. Alle de ungarske Komitater have erklæret, at Landets legitime Ret er den ved Lovgivningen af 1848 fastsatte, indtil man har truffet en anden Overenskomst med den forfatningsmæssige Landdag, og Lovgivningen af 1848 tilfæder kun en Personunion mellem Æsterrig og Ungarn. Enten maa nu Regjeringen gennemføre Octoberdiplomet trods Komitaternes Adresser til stor Glæde for Greg Capour og Garibaldi, eller ogsaa maa den søge at bevæge Land-bagen til at gaae ind paa Heelsatsplanen. Negter den det, saa er en Heelsat med et Ungarn, hvis Landdag, Komitater og Domstole gjøre sig opværende, et høit farligt Experiment, og Æsterrig har ikke Raad til at experimentere.

Paa Grund af en Afstemning i Underhuset, ved hvilken Reformsørgsmaalet blev udfærdiget af Sæssionens Program, har „Daily News“ paa en opsigtsvækkende Maade høvet enhver Forbindelse med Cabinettet og navnlig med Lord John Russell, under hvis Beskyttelse denne Uebende i en lang Mærkelte har staaet. Det tidligere ministerielle Blad erklærer, at de liberale Reformvenner have høvt Uvet i at standse Agitationen og stole paa Andres Løfter, men at de for Fremtiden kun bør belymre sig om deres egen Fordeel og stole paa deres egne Kræfter. Regjeringen har staaet Haanden af Valgformen, siger det, derfor bør Reformvennerne staae Haanden af Regjeringen. „Daily News“ opfordrer sluttelig de arbejdende Classer til selv at forsvare deres Rettigheder og til ikke at lade sig noise med Indrømmelser, men at bevæde disse Rettigheder i hele deres Udfærdning. At kaade denne Opfordring og de fornemste Organer for det liberale Partis Brud med det nærværende Cabinet kan blive af stor Betydning er indlysende.

Det er nu afgjort, at en Conference i Anledning af Forholdene i Syrien skal afholdes i Paris. Frankrig vil først og fremmest forlange, at Occupationsterminen forlænges, og at det saar Tilfælde til at forøge Expeditionscorpsen, uden at det dog vil modsatte sig, at de andre Nationer ogsaa sende Tropper til dette Land, hvis Magterne ansee det nødvendigt paa denne Maade at sikke sig imod, at Frankrig skulde staae en altfor stor Indflydelse i Orienten.

M.